

Nr. 25

7. desember 2025

85. árg.

Betlehem suður – ella Betlehem norður

Moses Hansen

Tá ið vit tosa um PROFETISK ORÐ, so tala vit um tær nógvu frágreiðingarnar í Bíbliuni, um tað sum fer at koma, ÁÐRENN TAÐ ER KOMIÐ, til dómis Mika 5,1: „Men tú, Betlehem Efrata, eina minst av Juda túsundum, frá tær skal tó koma hann, sum høvdingi skal vera yvir Ísrael; frá forðum er upphav hans, frá ævinleikans døgum.“

750 ár fyri føðing Jesu profeteraði Mika, at tað fór at henda í Betlehem-Efrata í Juda. Tað vóru og eru tvey Betlehem í Ísrael, eitt norðanfyri, Betlehem í Zebulon, og eitt sunnanfyri, 12 km frá Jerusalem, Betlehem í Juda.

Profetaorðini eru krystallklár: Jesus skuldi føðast í Betlehem í Juda, og tað bleiv hann. Men tað eru fleiri symbol í orðinum Betlehem, sum merkir „Breyðhúsið“. Jesus nevndi seg sjálvan soleiðis: „Eg eri lívsins breyð.“ (Jóh. 6,35). – Tað var í Betlehem, at páskalombini blivu ald. Hirðarnir har høvdu fingið serliga venjing at syrgja fyri, at lombini vóru uttan blett og lýti.

Jesus var GUDS LAMB uttan blett og lýti, føddur í Betlehem. Tá ið Jóhannes doyparin sá Jesus, segði hann: „Sí, GUDS LAMBIÐ, sum ber synd heimsins!“ (Jóh. 1,29). Alt, sum profeturin Mika hevði sagt frammanundan, hendi, sum tað stóð skrivað. Hetta var bara eitt profeti burtur úr 300 øðrum, sum boðaðu um fyrru komu Jesusar. Øll blivu uppfylt. Yvir 1500 profetiir vísa til AÐRU KOMU JESUSAR, og tey fara øll at blíva uppfylt út í æsir.

Effie Campbell umsetti.

Ein bøn til jóla

Fyrigev okkum, kæri Gud,
av tí at vit fjala týðningin av jólunum
undir glitri og granni, ævintýrum og mytum.

Fyrigev okkum, kæri Gud,
av tí at vit læra børn at líta
meira upp til ein kinnareyðan jólamann
enn til Jesusbarnið.

Fyrigev okkum, kæri Gud,
av tí at vit syngja um frið á jørð,
meðan vit hava illvilja móti næsta okkara.

Fyrigev okkum, kæri Gud,
av tí at vit syngja „Æra veri Gudi á høgum“,
meðan vit æra okkum sjálv og pengar okkara.

Kæri Gud,
Lær okkum hesi jól at koma við tí einfaldu
eyðmýktini hjá hirðunum og trúfestinum hjá
teimum vísu monnunum at finna Immanuel,
„Gud við okkum“.

Tidernes Tegn. – Effie Campbell umsetti.

Ein tænasta fyri Jesus

Fyrr í tíðini vóru tað dreingir, sum livdu av at vera skóbustarar í teimum stóru býunum. Teir settu ein høgan stól við tekju uppið mitt á gongubreytina, og so fingi fólk skógvarnar bustaðar fyri eitt lítið gjald.

Tað var ein slavnar og kaldan jólamorgun í einum av teimum stóru gøtunum í London.

„Skal eg busta skógvar tygara?“ rópti ein lítill skóbustari eftir einum manni, sum gekk framvið.

Maðurin var illa klæddur, og væl sást á honum, at hann ikki hevði livað nakað gott lív.

„Eg eigi einki at gjalda við,“ svaraði hann tvørur.

„Eg skal gera tað fyri einki,“ segði drongurin.

Maðurin stúrsaði við, hugdi at honum og segði: „Hví vilt tú busta skógvarnar hjá mær fyri einki?“

Hetta ljósa dreingjaandlitið gjørdist bráðliga so álvarsamt. So segði hann: „Jesus varð føddur í dag. Eg vil so fegin gera okkurt fyri hann. Og so hava tey sagt í sunnudagsskúlanum, at um eg geri okkurt fyri ein annan, so er tað, sum havi eg gjørt tað fyri Jesus.“

Maðurin bara hugdi upp á hann og smíltist forhánisliga.

Men nú skalt tú hoyra nakað ótrúligt, tí hetta var ikki síðstu ferð, at hesir báðir møttust.

Mong ár seinni sat skóbustarin sum vaksin maður í einari kirkju og hoyrði ein prædikumann. Hesin greiddi eisini frá sínum farna lívi. Hann hevði verið eitt menniskja, sum livdi langt burtur frá Gudi. Men ein jólamorgun hevði ein lítill skóbustari fingið hann at hugsa um Gud. Og so greiddi hann frá hesi lítlu hending.

„Gjøgnum tað, sum drongurin segði, fekk Gud fatur á mær og gjørdi meg til eina nýggja menniskju,“ segði prædikumaðurin.

Effie Campbell umsetti.

Tá ið tú ikki kennir tað sum jól

*„Hann hevur sent meg við heilsubót
fyri sundurbrotin hjørtu.“ Jes. 61,1.*

Á hesi ársins tíð er tað freistandi at halda, at øll onnur hava eini fullkomiliga „lýtaleys jól“. Sannleikin er, at tað eru fólk í túsundatali har úti, hvørs lív um ævir er vorðið broytt vegna deyða, hjúnaskilnað, sjúku og peningaligar trupulleikar.

Tammy Hanson Maltby skrivur: Tað var tann 20. des. Púrt einki minti um jól heima hjá okkum. Flest øll árinu hevði okkara jólatræ staðið frammi dagin eftir Thanksgiving Day (síðsti hósdagur í november, almennur takkardagur, sum er halgaður Gudi) Vit spældu jólatónleik, og góður angi fylti luftina. Heim okkara hevði verið miðpunktíð á jólum, men ikki í ár. Eg hevði verið giftur í 20 ár, men nú var konan júst farin frá mær. Fíggarliga var eg illa kroystur, og sálarliga var eg uppافتur verri fyri. Summar dagar orkaði eg nóg illa at koma upp úr songini. Øll fyra børnini vóru komin heim í jólafrí. Og enn stóð einki træ her.

„Hetta ger meg sanniliga í ringum lag,“ hoyrði eg eitt av børnum mínum siga, og hjarta mítt brast enn einaferð. „Eg

skal koma við einum træi í morgin,“ segði eg. Men eg trúði tí ikki so frægt sum sjálvur. Sama kvøldið hoyrði eg røddir í kjallaranum. Beint har, tætt við klaverið, stóð tað lítla frísuta plasttræið, sum eg hevði keypt fyri árum síðani, og sum eg brúkti at heingja tað pyntið uppá, sum børnini høvdu gjørt í skúlanum. Hesir lutir vóru ikki so snórabeinir og finir at seta á mítt tignarlíga, vælangandi, pyntaða jólatræ uppíá. Men børnini høvdu nú sett tað upp. Tey høvdu hongt ljós og sítt heimagjørda pynt upp á tað. Tað var enn frísut, men tað var vakurt, og eg var glaður og ovfarin av takksemi, at tey saman høvdu gjørt hetta at gleða meg.“

Um tú hevur eini torfør og trupul jól, so gevst við at døma teg sjálvan. Minst til, at tú kanst ikki arbeiða teg ígjøgnum sovorðið eftir einum degi. (Sí 5. Mós. 33,25). Jesus skilir teg. Hann kom fyri at „bera ... heilsubót fyri sundurbrotin hjertu.“ (Jes. 61,1). Vend tær tí móti honum hesi jólini og bið hann endurreisa tín frið og tína gleði.

„... et Ord til Dagen“ – Effie Campbell umsetti.

VER EIN ESTER!

Kvinnur, reisið tykkum. Verið ein Ester. Hon fór í forbøn fyri landi sínum og bjargaði tí. Job fekk dupult so nógv aftur, tá ið hann fór í forbøn fyri vinum sínum (Job 42,10). Double for the trouble, sum bretar siga.

Grøðing fer ikki fram automatiskt, sjálvvirkandi. Vit mugu biðja um grøðing fyri at verða grødd. „Tit hava ikki, av tí at tit biðja ikki.“ Ják. 4,2.

Tað er betri at liva eitt ríkt lív – enn eitt lív í ríkidømi.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**

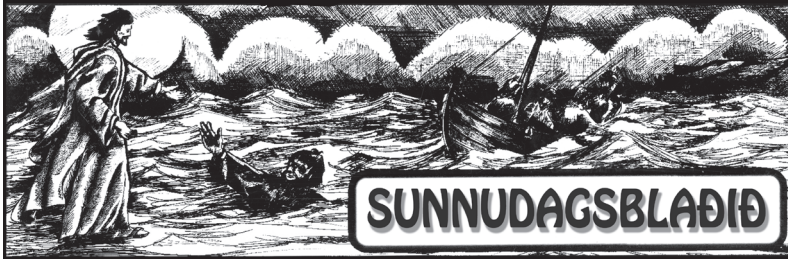
SUNNUDAGSSKÚLIN

7. des.	Tekstur: 2. Mós. 7,14–11,10 + 12,7–14	Bíbliuorð: Sl. 3,9
14. des.	Tekstur: Matt. 1,18–24	Bíbliuorð: Matt. 1,20

Útgevni: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 26

21. desember 2025

85. árg.

Ein ótrúlig hevnd

„Í 1943 varð eg dómður til deyða av einum
týskum hernaðardómstóli.“

Hesin gráhærði maðurin, sum avlegði vitnisburð sín, var lág-mæltur og lítillátin.

„Eg hevði konu og fyra børn, so dómurin varð broyttur til uppihald í einari fangalegu í Týsklandi. Níggju mánaðir seinni vígaði eg 40 kilo, arr vóru um allan kroppin, og vinstri armur hevði verið brotin, uttan at nakar lækni yvirhøvur hevði hugt at honum.

Ein jólaaftan var eg í barakkini saman við hinum monn-unum, tá ið leguyvirmaðurin sendi boð eftir mær. Tá ið eg kom inn til hansara, sat hann við búcvið borð, jóladøgurðin við øllum góðum afturvið stóð á borðinum. Hann læt meg standa beint upp og niður, meðan hann át. Máltíðin vardi í ein heilan tíma. Hann argaði meg, tí eg var trúgvandi og vitnaði fyri vinmonnum mínum. Eg varð hart freistaður av djevlinum, sum segði við meg: „Dapozzo, trýrt tú enn tí, sum stendur í Sálmi 23?“

Eg hevði biðið til Guds, og tað gjørdist møguligt hjá mær at svara honum: „Ja, tað geri eg!“

Ein umsjónarmaður kom inn við kaffi og smákøkum. Legu-ovastin settist at eta tær, og so segði hann: „Kona tygara er dugnaligur kokkur, Dapozzo.“

Eg skilti ikki, hvat ið hann meinti við, so hann kom við frá-greiddingini: „Í sjeý mánaðir hevur kona tygara hvønn mánað sent tygum ein pakka við smákøkum. Eg havi etið tær allar.“

Tá varð eg hart freistaður. Eg visti, at kona mín og börnini hövdu lítið at eta, og at tey av sínum smáu ransónum hövdu samlað saman mjøl, margarin og sukur, so tey kundu senda mær okkurt. Hesin maðurin át altso matin hjá børnum mínum.

Djevulin segði við meg: „**Hata handa mannin!**“ Aftur bað eg til Guds, og eg kundi ikki hata hann. Eg ynskti so inniliga, at hann gav mær bara eina smákøku, ikki tí at eg ætlaði mær at eta hana; men eg vildi fegin hyggja at henni og hugsa um børn míni. Men hann át alt – og bað ilt niður yvir meg.

Eg segði við hann: „Tygum eru fátaekur maður, harra leguovasti, og eg eri ríkur, tí eg trúgvi á Gud og eri frelstur við Jesu dýrabara blóði.“

Hann gjørdist í øðini og sendi meg aftur til barakkina.

Tá ið kríggið var at enda komið, fór eg at leita eftir honum. Teir flestu leguyvirmenninir vórðu skotnir, men hann slapp undan og fjaldi seg. Eg leitaði eftir honum í tíggju ár, og at enda fann eg hann. Eg fór at vitja hann.

Eg eri nummar 175! Minnst tygum jólaaftan 1943?

Tá gjørdust hann og konan bangin, og hann segði: „Nú eru tygum komin at fáa hevnd?“

„Ja“, svaraði eg og læt pakkan upp. Í honum var ein stór kaka, og eg bað konu hansara kóka kaffi, og vit drukku kaffi saman. Maðurin fór at gráta og bað um fyrigeving. Eg segði við hann, at eg fyrigav honum **fyrí Jesusar skuld**. Eitt ár seinni vóru bæði hann og konan frelst, og tey liva nú eitt kristið lív.

Tað var ógvuliga kvirt inni í salinum í Róm, meðan hann talaði, tí Andi Guds var yvir okkum, og tá ið tað hendir, mugu menniskju vera kvirr fyrí Honum.

„*SHALOM*“ – *Effie Campbell* umsetti.

Tað kemur frá hjartanum

Ein av sterkastu ímyndunum um jólini er hjartað – flættað reyð og hvít hjørtu, ein hjartakransur á hurðini, hjørtu í vind-eygunum, hjartaliga heilsanir, ja, vit brúka hjørtu allastaðni. Hjartað er ein ímynd um kærleikan, men eisini ein ímynd fyrí aðrar sterkar, jalligar kenslur, og at okkurt er virðismikið.

Jólini eru tíðin at vísa nettupp hetta. Hvat mundu jólini verið uttan hjartað? Tey seinastu árin er vaksið fram eitt „hjärtamál“, serliga millum ungfólk. Eg síggi støðugt fingrar, sum forma eitt

hjarta, eina hond, sum bankar á bringuna omanvert hjartað, hjörtu, sum sendast í sms-um og teldupostum. Hjartað talar fyri seg sjálvt, og óneyðugt er við øðrum orðum ella frágreiðingum. Tí hjartað hevur sítt egna mál. Orð gerast fátøk í samband við tað, sum kemur frá hjartanum.

„Mítt hjarta tilhald hevur“ er ein av okkara vøkru jóla-sálmum. Kenda danska sálmaskaldið, Brorson, hevur yrkt hann í 1732. Hann nemur við jólanna loyndarmál – at himmalsins kongur mátti føðast inn í eina fátæka verð, í einum myrkum og køldum fjósi. Brorson greiðir frá, hvussu jólanna undur fær rúm í hansara hjarta, soleiðis at Jesus kann føðast av nýggjum í hjartadýpinum. Hann nemur við trúarinnar loyndarmál. Bíbliunnar boðskapur kann ikki skiljast við okkara viti; men hann má føðast inn í okkara hjarta og sinn. Tað eru mong hjörtu, sum valtra yvir til fjósið á jólum. Mong gera sum seyðamenninir, sum hoyrdu boðskapin og fóru inn til Betlehems at finna tað lítla barnið.

Máttu øll, sum leita, funnið henda skattin! Hav eini vælsignað jól! Vit skulu her enda við tveimum versum úr umrødda sálmi. Axel Tórgarð hevur týtt hann í 1960. Hann er nr. 120 í Sálmabók Føroya Kirkju:

Mítt hjarta tilhald hevur,
har Jesus føddur var.
Mín hugur hagar dregur,
sítt mið hann hevur har.
Har býr mín longsul inni,
har fær mín trúgv alt gott.
Tú fert mær ei úr minni,
tú fagra jólanátt.

Nei, hjarta, sál og sinni
skal nú upplatast tær.
Her skalt tú bógva inni,
kom, Jesus, gist hjá mær.
Tað er ei fremmant býli,
so dýrt tað keypti tú.
Nú tryggur her tú hvíli
í kærleika og trú.

„Misjon uten grenser“ – Effie Campbell umsetti.

Hirðatornið

*Jesus var Guds lýtaleyša lamb. Jóhannes doyparin sigur:
„Sí, Guds lambið, sum ber – ella sum tekur burtur
synd heimsins!“ Jóh. 1,29.*

Og hetta Guds lambið mátti verða borið í heim í Betlehem, tí profeturin Mika hevði spáað og sagt frammanundan: „Men tú, Betlehem Efrata, eina minst av Juda túsundum, frá tær skal tú koma hann, sum høvdingi skal vera yvir Ísrael.“ (Mika 5,1).

Mika vísir eisini á nakað annað áhugavert. Hann nevnr orðið „hirðatorn“ í Mika 4,8. Tað vóru hirðarnir á Betlehems fløtum, sum høvdu til uppgávu at ala lýtaleyš offurlomb til templið í Jerusalem, og tað fór fram á fløtunum, sum hirðarnir høvdu eftirlit við og ansaðu eftir úr hirðatornunum. Mitt ímillum teir er tað so, at Jesusbarnið verður føtt.

Og hann var tað lýtaleyša Guds lambið, sum hevur borið allar heimsins syndir. Øll tey, sum taka ímóti honum, bjóða honum inn í sítt hjarta, teimum gav hann mátt ella rætt at gerast Guds børn. (Jóh. 1,12).

Effie Campbell umsetti.

Vit hava øll eina bakgrund sum syndarar, men øll hava eisini somu møguleikar at blíva frelst.

e.c. ums.

Tann, sum onga sanna gleði hevur, tuskar runt eftir stuttleikum.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

Sunnudagsblaðið
*ynskir øllum eini gleðilig jól
og Harrans signing í komandi ári*

SUNNUDAGSSKÚLIN

21. des. **Tekstur:** Luk. 2,1–20

Bibliuorð: Luk. 2,11

28. des. **Tekstur:** Matt. 2,1–12

Bibliuorð: Sl. 119,130a

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissiðin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

